

Stekelbal

Veel hormonen en neuropeptiden die er in het ‘basispakket’ voor zorgen dat veel Flatcoats zo lief, zachtaardig en knuffelig zijn, zijn ook betrokken bij de schijndracht die bij veel teefjes na hun loopsheid optreedt. Mijn knuffeligste honden, Lotje, Jenna en Britt, hebben er allemaal ‘last’ van gehad. Tasa niet. Zij was altijd vrolijk en in voor een spelletje, maar knuffelen? Zorgzaam? Lekker pupjes vertroetelen? Nou nee. Ze had wel wat leukers te doen. Dat soort hormonen stonden bij haar blijkbaar op een laag pitje. Schijndrachtig is ze nooit geweest.

Schijndrachtige honden vertonen vaak in één of meer opzichten hetzelfde gedrag als drachtige teven. Dat zit niet tussen hun oren, maar in lichamelijke hormonale veranderingen die gelijk zijn aan die van wél drachtige teven. Zelfs als je dat weet, kun je er nogal eens raar van opkijken als je er nooit eerder mee te maken hebt gehad. Ik althans wel. Duidelijk is het natuurlijk wanneer je teef flink opgezette tepels krijgt, waar soms melk uit vloeit. Dan is het niet zo moeilijk om te bedenken dat ze schijndrachtig is.

Maar als ze ineens erg onrustig wordt en overal gaat graven en spitten – natuurlijk bij voorkeur tussen net gepote plantjes of in de kussens van je bank? De eerste keer was er bij mij echt een rekensommetje nodig – zo’n zestig dagen na het hoogtepunt van de loopsheid – eer ik me realiseerde dat ze bezig was met ‘bevallen’. En wat te denken van een hond die ineens eten van je bord probeert te pikken? Dan denk je toch niet gelijk aan niet te stuiten zwangerschapslusten?

Wat me het meest opviel bij mijn honden, was dat ze zo stilletjes en onzeker werden. Een beetje gedeprimeerd zelfs. Althans, zo interpreteerde ik het aanvankelijk. Sprong Lotje eerst - neus dicht, plons – in het water, ineens ging ze aarzelend van het kantje af. Rende Jenna eerst onbezonnen in noodtreinvaart door het bos, ineens kreeg ze het tempo van een bejaarde. Brittje, die normaal gesproken nooit ergens van opkeek, kon zich ineens zomaar schrap zetten: Hu, dat doe ik niet hoor, baasje! Bij doodnormale dingen.

Steeds weer maakte ik me een beetje bezorgd over die gedragsverandering. Er was toch niets mis met ze? Tot ik me bedacht dat ze gewoon goede moedertjes ‘in wording’ waren. Voorzichtig voor de pupjes in hun buik. Gebrand op een veilige omgeving voor hun pups om in op te groeien. Emotioneel uit balans. Mijmerend misschien over hun toekomstige verantwoordelijkheid? Ze waren ineens zo serieus.

Brittje was de meest zorgzame van de drie. Zij was de enige die na iedere ‘bevalling’ ook een ‘kind’ had. Daarvoor koos ze geen zacht wollig pluche speeltje. Nee, een plastic bal in gifgroen met allerlei uitsteekseltjes in verschillende kleurtjes. Iedere keer weer. De vrouwen onder ons weten het al lang: hormonen doen rare dingen met je. Zo ook bij honden.

Deze stekelbal sjouwde ze aldoor met zich mee en koesterde ze als haar kind. Als ik hem oppakte, keek ze me heel bezorgd aan: Je doet toch wel voorzichtig met mijn pupje, hè? De zachte, tedere blik waarmee ze dan vervolgens naar de bal keek, was betoverend lief.

Ze wilde zelfs niet naar buiten als hij thuis bleef. Of als het dan toch moest, maar heel even, gauw, alleen voor een plasje. Dus ging de stekelbal mee in de auto naar het bos; anders wilde ze absoluut de auto niet in. In het bos, waar ze hem van mij toch echt in de auto achter moest laten, vergat ze hem even. Tot we weer op de terugweg waren. Dan holde ze vooruit naar de parkeerplaats om snel weer bij haar kind te zijn.

Brittje had echte pupjes moeten krijgen. Wat zou ze er van genoten hebben! Maar daarvan is het niet gekomen en nog steeds heb ik er een beetje spijt van. Voor haar. Na drie loopsheden hebben we haar laten steriliseren. De stekelbal is een relikwie geworden. Ik heb hem opgeborgen op zolder in de mand met dierbare hondenherinneringen. Geen andere hond heeft hem ooit mogen hebben om mee te spelen. Het is tenslotte Brittjes pupje.

Eliaan Hattinga van ‘t Sant

